MARJATTA KURENNIEMI

Onnelin ja Annelin

kootut kertomukset

WSOY

MARJATTA KURENNIEMI

Onnelin ja Annelin
kootut kertomukset

ONNELIN JA ANNELIN TALO
ONNELIN JA ANNELIN TALVI
ONNELI, ANNELI JA ORPOLAPSET
ONNELI, ANNELI JA NUKUTUSKELLO

Kuvittanut Maija Karma

Werner Söderström Osakeyhtiö
HELSINKI

Yhteislaitos kirjoista

Onnelin ja Annelin talo, 1966
Onnelin ja Annelin talvi, 1968
Onneli, Anneli ja orpolapset, 1971
Onneli, Anneli ja nukutuskello, 1984

© Marjatta Kurenniemen oikeudenomistajat ja WSOY 2013
Kuvitus © Maija Karman oikeudenomistajat ja WSOY 2013
Graafinen suunnittelu: Riikka Turkulainen

ISBN 978-951-0-28126-0

Painettu EU:ssa

Sisällys

Onnelin ja Annelin talo 7

Onnelin ja Annelin talvi 91

Onneli, Anneli ja orpolapset 163

Onneli, Anneli ja nukutuskello 241

Onnelin ja Annelin talo

ONNELI JA MINÄ

Onneli on minun paras ystäväni. Ja minä olen Onnelin paras ystävä. Me olemme melkein yhtä vanhoja ja asumme samassa kaupungissa ja käymme samaa koulua. Ja tietenkin olemme samalla luokalla myös. Koulussa me toisiimme tutustuimmekin. Heti ensimmäisenä koulupäivänä. Ja siitä lähtien me olemme olleet parhaat ystävät. Siitä on nyt jo kokonainen vuosi.

Melkein kaikki lapset olivat tulleet kouluun isänsä tai äitinsä saattamina. Mutta minä olin tullut yksin, sillä isä oli luullut, että äiti vie minut ja äiti oli luullut, että isä vie minut. Ja niin minä sain tulla yksin, sillä Minnalla oli juuri silloin silityspäivä, eikä Adelekaan ennättänyt. Enkä minä Minnan tai Adelen kanssa olisi tahtonutkaan tulla.

Onnelilla oli kyllä tarpeeksi saattajia, sillä hänen neljä vanhempaa siskoaan ja veljeään kävi samaa koulua, ja Onneli kai tuli heidän kanssaan. En minä niin varmaan tiedä, mutta luulen niin. Mutta he jättivät Onnelin heti koulun pihalla yksin ja menivät juttelemaan omien luokkatoveriensa kanssa. Ja niin me kaksi seisoimme siinä aidan vieressä ja katselimme muita. Ja ennen kuin oikein huomasimmekaan kuinka se kävi me aloimme puhua keskenämme ja tulimme tuttaviksi. Ja siitä pitäen olemme olleet aina yhdessä. Ja meillä on aina hurjan hauskaa, sillä me pidämme aivan samoista asioista. Emmekä me riitele milloinkaan. Minulla ei vielä koskaan ole ollut niin hauskaa kuin ensimmäisenä koulutalvenani.

Mutta se loppui aikanaan ja tuli kesäloma. Ja me päätimme olla entistä enemmän yhdessä. Heti ensimmäisenä loma-aamuna menin hakemaan Onnelia ulos ja päätimme mennä joen rantaan koettamaan, kuinka kylmää vesi on, että tietäisimme joko pian voi mennä uimaan. Me kuljimme pitkin rantatietä ja katselimme hauskoja taloja, jotka pilkottivat iloisesti puitten välistä. Sitten me käännyimme Ruusukujalle ja silloin...

Mutta seis. Enpäs kerrokaan sitä ihan vielä, vaikka se oikeastaan on kaikkein tärkeintä, mitä Onnelille ja minulle koskaan on tapahtunut. Ensin minä kerron vielä hiukan lisää Onnelista ja itsestäni. Minun isäni on professori ja äitini Naisyhdistyksen puheenjohtaja. Sattuu niin hassusti, että he eivät ollenkaan asu samassa talossa, eivät edes saman kadun varrella. Se on aika merkillistä, mutta aikuiset ovat muutenkin aika kummallisia.

Isä asuu Pihlajanmarjakadulla, ja hänen talouttaan hoitaa Minna. Minnan hiukset ovat lattiarievun väriset ja ne on sidottu tiukalle solmulle niskaan. Kaikki hänessä näyttää olevan yhtä tiukkaa, silmät ja nenä ja suukin. Hänen äänensäkin on hyvin tiukka.

Minnan kengänkorot paukuttavat lattioita kaiket päivät kopkopkop. Luulen että hän pitää kaikenlaisesta paukuttelusta, sillä milloin hän ei paukuta korkojaan tai pannuja ja kattiloita ja posliineja keittiössä, hän paukuttaa mattoja ja vuodevaatteita parvekkeella. Mutta Minna ei pidä muiden paukuttelusta kuin omastaan. Jos minä satun joskus kolistelemaan, hän sanoo heti: – Ei saa kolistella noin kauheasti! Se häiritsee pro-

fessoria. Silloin minä tavallisesti lähden äidin luo Kissanminttutielle.

Äidin taloutta hoitaa Adele. Hän on hyvin hieno ja hänellä on valkoinen pitsiesiliina ja valkoinen pitsimyssy ja hän sanoo ”Hyi kamalaa!” kaikille asioille, jotka hänen mielestään eivät ole hienoja. Minä en hänen mielestään ole ollenkaan hieno, ja niin minun on hyvin vaikea tulla toimeen Adelen kanssa. Tai Adelen minun kanssani. Sillä vaikka Minna ja Adele ovat toistensa täydellisiä vastakohtia, on eräs asia, jossa he ovat yksimielisiä. He eivät pidä minusta. Eivätkä toisistaan. Minä luulen, että se juuri oli syynä siihen, että äiti ja isä muuttivat eri taloihin asumaan. Äidin luona ei kuulu pauketta, paitsi milloin hän lyö puheenjohtajan nuijalla pöytään, jos siellä sattuu olemaan kokous.

Äidin luona tavallisesti surisee. Siellä on melkein aina jokin ompeluseura tai yhdistys tai kerho. Vieraat rouvat ja neidit istuvat silkkipuvuissaan ja hattu päässään ja turkispuuhka harteillaan ja juovat kahvia ja puhuvat ja puhuvat. Adele sanoo, että minun on pantava sie-

vä mekko ylleni ja mentävä tervehtimään vieraita. Minun pitää niiata syvään ja katsoa silmiin. Ja sitten minun pitää soittaa pianolla Kissanpolkka vieraille, sillä se on ainoa kappale, jonka osaan. Ja kun Kissanpolkka on lopussa, tädit lopettavat hetkeksi surisemisensa ja sanovat:

– Hellanduudelis, miten söättiä!

ja

– Kuinka suloinen lapsi!

ja

– Ihan ilmetty Annabella!

Annabella on nimittäin äidin nimi.

Ja sitten minun pitää istua hiljaa ja kuunnella surinaa, kunnes minua alkaa nukuttaa, niin että liu'un alas tuolilta ja menen takaisin isän luo Pihlajanmarjakadulle. Enkä minä oikein tiedä, kummassa paikassa minä asun. Eivät isä ja äitikään tiedä, sillä se on kuulemma sellainen asia, joka päätetään eräässä tuvassa, jonka nimi on raastupa, eivätkä ne siellä tunnu pitävän kiirettä. Ja sillä välin minä vain kuljen Pihlajanmarjakadun ja Kissanminttutien väliä, ja meneehän se näinkin.

Onnelin koti on aivan toisenlainen.

Onnelilla on isä ja äiti ja neljä veljeä ja neljä sisarta, ja he asuvat kaikki yhdessä, vieläpä samassa huoneessa. Onnelin kotona kuuluu sekä pauketta että surinaa ja sen lisäksi vielä paljon muita ääniä.

Onneli on yhdeksästä lapsesta viides, niin että hän on juuri keskimmäinen. Ja siitä johtuu, että hän on hiukan yksinäinen kotonaan, niin hassulta kuin se kuulostaakin. Mutta niin se vain on. Neljä vanhinta on aina yhdessä – ja heidän mielestään Onneli on liian pieni heidän joukkoonsa. Samaten neljä nuorinta leikkivät mieluiten yhdessä, ja Onneli on liian iso heidän seuraansa. Mutta nyt kun me olemme parhaat ystävät, ei Onneli enää välitä siitä ollenkaan. Meillä on niin hauskaa yhdessä.

Toisinaan me leikimme isän pihalla Pihlajanmarjakadulla ja toisinaan äidin puutarhassa Kissanminttutiellä. Eikä kukaan koskaan tiedä eikä välitä, missä me olemme. Ja sehän on vain hyvä.

Ja nyt jatkan siitä, mihin äsken keskeytin.

Me olimme menossa rantaan, niin kuin kerroin, ja käännyimme juuri alas Ruusukujalle, joka on lähinnä jokea oleva pieni katu. Ja juuri siellä

erään pienen portin edessä näimme maassa paksun ruskean kirjekuoren.

Me näimme sen ihan yhtaikaa. Ja yhtaikaa me kumarruimme nostamaan sen ylös. Kuoreen oli kirjoitettu jotakin. Luimme sen yhdessä. Näin siinä oli:

REHELLINEN LÖYTÄJÄ SAA PITÄÄ

– Rehellinen löytäjä saa pitää, me sanoimme yhteen ääneen ja katsoimme toisiimme.

– Mitähän se mahtaa tarkoittaa? Onneli ihmetteli.

– Tarkoittaakohan se meitä? minä sanoin.

– Olemmeko me sitten rehellisiä? Onneli ihmetteli.

– Mistä sen voi tietää, minä sanoin.

– Opettaja sanoi kerran koulussa, että löytötavara pitää viedä opettajalle, Onneli muistutti.

– Mutta nyt on kesäloma, minä sanoin.

Se oli pulmallista. Mutta sitten me yhtäkkiä keksimme sen. Melkein yhteen ääneen sanoimme:

– Viedään se poliisille!

Ja niin me teimme. Me veimme kirjekuoren poliisilaitokselle. Meitä pelotti aika tavalla, mutta sisällä suuren pöydän takana istui iso, kiltin näköinen poliisi, joka piirteli jotakin edessään olevaan paperiarkkiin aikansa kuluksi. Hän käänsi paperin nurin, kun me tulimme sisään, mutta minä ennätin nähdä, että siihen oli piirretty porsas, jolla oli ruusunnuput poskissaan ja nelilehtinen apila saparossaan. Eikä minua enää pelottanut niin kovin.

– Mitäs asiaa nuorilla neideillä on? poliisi kysyi kohteliaasti.

– Me löysimme Ruusukujalta tällaisen kirjekuoren, minä sanoin ja Onneli ojensi kuoren poliisille.

Poliisi käänteli sitä käsissään ja tutki sitä joka puolelta. Sitten hän luki, mitä siihen oli kirjoitettu.

– Rehellinen löytäjä saa pitää. Sanoitteko, että te kaksi löysitte tämän?

– Kyllä, me vastasimme yhtaikaa.

– Ja mistä te sanoitte löytäneenne sen?

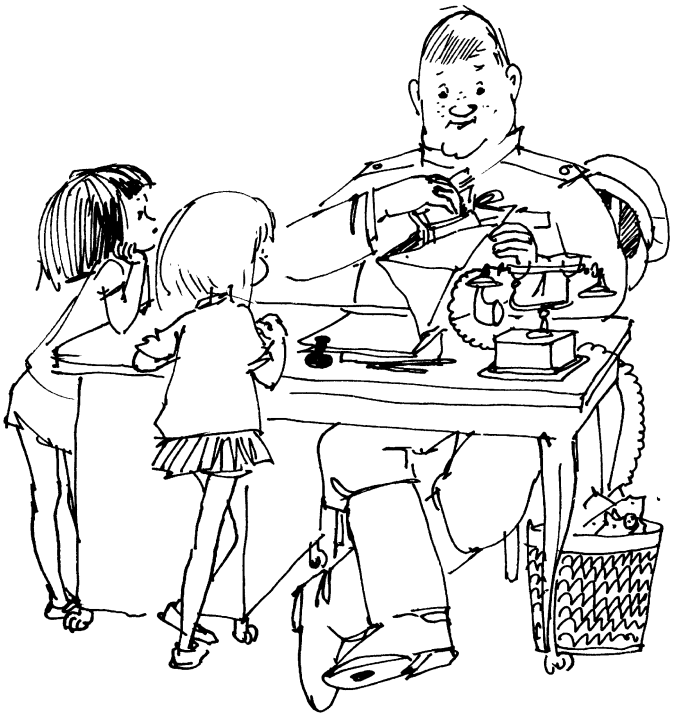

– Ruusukujalta, me sanoimme.

– Näyttää siltä, että tämä sitten kuuluu teille, koska te kerran sen löysitte.

Minä katsoin Onneliin ja Onneli katsoi minuun.

– Mitäs miettimistä siinä on, poliisi sanoi. – Mitä kuoressa on?

– Emme me tiedä, minä sanoin.

– Emme ole avanneet sitä, Onneli sanoi.

– Kun emme tiedä, olemmeko me rehellisiä, minä sanoin huolestuneena.

Poliisi nauroi.

– Minusta näyttää, että te olette rehellisiä. Hyvin rehellisiä. Noin rehellisiä löytäjiä olen nähnyt harvoin. Ettekö te ole edes uteliaita? Minä ainakin olen. Avatkaa nyt kuori!

– Avaa sinä, Onneli, minä sanoin.

– Ei kun avaa sinä, Anneli, Onneli sanoi.

– En minä uskalla, minä sanoin. – Avatkaa te se, herra poliisi, lisäsin kohteliaasti.

– Samapa se, poliisi sanoi. Hän otti paperiveitsen ja avasi kuoren.

– Voi ukon tulikukka! hän sanoi sitten tuijottaen kuoren sisään.

– Kylläpä teitä tyttöjä nyt onnisti! Tiedättekö, mitä täällä on? Katsokaa!

Ja hän veti kuoresta esiin kaksi setelinippua, hyvin paksua setelinippua, jotka kumpikin oli sidottu punaisella silkkinauhalla.

– Rahaa! poliisi sanoi. – Hyvin paljon rahaa!

– Rahaa, Onneli ja minä sanoimme jälleen yhteen ääneen. Ja minä luulen, että Onnelin ääni kuulosti yhtä pettyneeltä kuin omanikin.

– Eikö siinä ollut muuta kuin rahaa, minä sanoin. Ja Onneli sanoi:

– Minä toivoin, että siinä olisi ollut jotakin hauskempaa.

– Niin kuin mitä? poliisi kysyi.

– No vaikka kiiltokuvia, Onneli sanoi.

– Tai paperinukkeja, minä sanoin.

– Voi hyvät tytöt, poliisi sanoi. – Näillä rahoilla te voitte ostaa niin paljon kiiltokuvia tai paperinukkeja kuin ikinä tahdotte, ja paljon muuta lisäksi.

– Niin, mutta se ei ole samaa, minä sanoin. – Olisi ollut paljon hauskempi löytää niitä.

– Mutta tässä nämä rahat nyt joka tapauksessa ovat, poliisi sanoi nousten seisomaan. – Ja teidän ne ovat. Viekää ne vaikka pankkiin.

Minä otin kuoren ja niiasin. Sitten me lähdimme.

Portailla me pysähdyimme ja katsoimme toisiimme.

– Mitä me näillä oikein tehdään? Onneli sanoi.

– Viedään kuori samaan paikkaan, minä ehdotin.

– Annetaan jonkun toisen löytää se. Jonkun joka tarvitsee rahaa enemmän kuin me.

Ja niin me päätimme tehdä. Mutta Onneli sanoi:

– Kuule Anneli. Minusta ne silkkinauhat olivat niin kauniit. Minulla ei vielä koskaan ole ollut punaista silkkinauhaa. Luuletko että voisimme ottaa ne?

– Otetaan vain, minä sanoin. Ja me irrotimme silkkinauhat setelinippujen ympäriltä ja työnsimme rahat takaisin kuoreen. Me sidoimme nauhat tukkaamme ja tunsimme olevamme hyvin hienoja tullessamme takaisin Ruusukujalle.

ROUVA RUUSUPUU

Ruusukuja oli hyvin pieni katu, sen varrella oli vain kolme taloa ja ne kaikki olivat korkeitten aitojen ympäröimät, niin että rakennuksia tuskin saattoi nähdä aidan takana versovan vehreyden keskeltä. Ensimmäisen talon ympärillä oli korkea tiiliaita. Keskimmäistä ympäröi kauniisti taottu rauta-aita, jota kiersi rehevä ruusuköynnös. Kolmatta taloa ympäröi korkea punainen lankkuaita.

– Se oli tuon keskimmäisen talon kohdalla, minä muistelin.

– Niin oli. Ihan portin edessä. Onneli sanoi.

Pysähdyimme portin luo ja katselimme ympärillemme. Emme ha-

lunneet, että kukaan olisi nähnyt, kun pudotimme kirjekuoren maahan. Kadulla ei näkynytkään ketään, mutta paha kyllä keskimmäisestä talosta astui juuri ulos vanha rouva ja tuli portille päin. Hänellä oli kainalossaan valkoinen pahvilevy ja sen hän ripusti portin pienaan.

MYYTÄVÄNÄ, siinä luki.

Päätimme odottaa hetkisen, että vanha rouva lähtisi pois, mutta hän jäikin portin taakse seisomaan ja katseli meitä kirkkain ja ystävällisin silmin. Hän nyökkäsi meille.

– Hyvää päivää, tytöt. Mitkä teidän nimenne ovat? hän kysyi.

– Minä olen Anneli, minä sanoin ja niiasin.

– Ja minä olen Onneli, Onneli sanoi ja niiasi hänkin.

– Oletteko sisaruksia? vanha rouva kysyi.

– Emme ole, minä sanoin. Ja Onneli selitti:

– Me olemme parhaat ystävät.

– On hauska olla parhaat ystävät, rouva sanoi. Minä olen rouva Ruusupuu.

Me niiasimme jälleen.

– Minä pidän pienistä tytöistä, rouva Ruusupuu sanoi. – Varsinkin parhaista ystävistä. Minäkin olen kerran ollut pieni tyttö, vaikka ette varmaan usko sitä. Ja minullakin oli paras ystävä. Mutta siitä on jo hyvin kauan. Kertokaapa, minkälaista teillä on?

Hän nojasi porttiin ja oli niin hymyilevä ja hauska ja herttainen, että ennen kuin oikein huomasimme, olimme kertoneet hänelle kaiken itsestämme ja koulusta ja kodista. Hän kuunteli ja nyökkäsi harmaata päätään, ja hänen kirkkaat silmänsä katselivat meitä ystävällisesti ja samalla tarkkaavasti.

Hän oli herttaisin vanha rouva, jonka koskaan olin nähnyt. Hän oli juuri sellainen, millaiseksi kuvittelin isoäitini, jotka kumpikin ovat kauan sitten kuolleet. Hänellä oli musta silkkipuku ja ruusukkainen esiliina ja pieni valkoinen pitsikaulus. Ja harmailla hiuksillaan hänellä oli herttainen pieni pitsimyssy. Hänen talonsa näytti myös hyvin hauskalta sieltä ruusupensaiden takaa. Siinä oli punainen tiilikatto, se oli valkoiseksi rapattu ja ovet ja ikkunanpielet olivat tummanvihreät. Ja pitkin seiniä kasvoi kukkivia ruusuköynnöksiä. En koskaan ole nähnyt missään niin paljon ruusuja, se oli kuin prinsessa Ruususen sadussa.

Onneli ja minä koetimme kumpikin kurkkailla taloa aidan takaa. Onneli varmaankin ajatteli samaa kuin minäkin, sillä hän sanoi:

– Teidän talonne näyttää kauniilta. Aiotteko myydä sen?

Rouva Ruusupuu nyökkäsi.

– Onhan se kaunis, rouva Ruusupuu sanoi. – Ja upouusi. Olen aivan hiljakkoin muuttanut siihen. Mutta ikävä kyllä minun täytyy myydä se, sillä se ei ollenkaan sovi minulle.

– Mikä vahinko! minä sanoin. – Noin sievä talo.

– Niinpä niin, rouva Ruusupuu sanoi. – Se on hyvin sievä pieni talo. Mutta katsokaas, sen rakentamisessa tapahtui erehdys. Ja sen tähden minun on pakko myydä se ja rakennuttaa itselleni uusi ja sopivampi. Mutta hyvänen aika! Olenpa minä epäkohtelias! Tässä minä vain seison ja rupattelen teidän kanssanne portilla, vaikka yhtä hyvin voisimme istua mukavasti kuistilla ja juoda vattumehua!

Rouva Ruusupuu avasi portin ja me astuimme puutarhaan. Onnelilla oli kirjekuori yhä kädessään.

Rouva Ruusupuu vei meidät kuistille. Pöydällä oli lasikannussa himmeänpunaista vattumehua ja kolme lasia, ikään kuin rouva Ruusupuu olisi jo ennakolta arvannut tulomme.

Maistelimme mehua ja rouva Ruusupuu jatkoi herttaista rupatteluaan.

– Katsokaas, tytöt, tämän talon rakentamisessa tapahtui tosiaankin suuri erehdys. Kun tilasin sen rakennusmestarilta, sanoin että siitä piti tulla yksinäisen vanhan rouvan talo. Niin juuri minä sanoin. Ainakin minun olisi pitänyt sanoa niin. Ja jokainen kai silloin tietää, minkälainen semmoisen talon pitää olla. Mutta ajatelkaahan, rakennusmestari oli joko kuullut väärin tai sitten hänen piirustuksensa olivat jollakin tavoin sekaantuneet, en tiedä. Tai sitten olin hajamielisyydessäni sanonut jotakin aivan hullua. Mutta joka tapauksessa hän rakensikin kahden pienen tytön talon! Tämä on tosiaan hyvin viehättävä pieni talo, mutta minulle se ei sovi ollenkaan; ja sen tähden minä myyn sen, kun vain saan sopivat ostajat.

– Minkälaisia ovat sopivat ostajat? Minä kysyin.

– Sopivat ostajat ovat tietenkin kaksi pientä tyttöä, rouva Ruusupuu sanoi. – Sellaiset kuin te kaksi.

Katsoimme hämmästyneinä toisiimme. Rouva Ruusupuu jatkoi:

– Mutta ikävintä on, että kahdella pienellä tytöllä ei juuri milloinkaan ole niin paljon rahaa, että he voisivat ostaa talon. Jolleivät he sattumalta voita arpajaisissa tai veikkauksessa tai saa perintöä tai...

– ...tai? minä kysyin jännittyneenä. Huikea ajatus oli tullut mieleeni.

– Tai satu löytämään rahaa, rouva Ruusupuu sanoi. – Mutta sellaista tapahtuu kovin harvoin.

Olimme hiljaa hetken aikaa. Sitten Onneli sanoi arasti:

– Meille tapahtui tänään niin.

Hän pani kirjekuoren pöydälle.

– Me löysimme tämän tänään Ruusukujalta. Aivan teidän porttinne edestä, minä sanoin.

– Ja sitten me veimme sen poliisilaitokselle, Onneli kertoi. – Ja po-

liisi sanoi, että me saamme pitää sen, koska me kerran olemme rehellisiä löytäjiä. Ja sitten poliisi avasi kuoren.

– Mutta kun siinä oli vain rahaa, niin me päätimme tuoda kirjeen samaan paikkaan ja antaa jonkun muun löytää sen.

– Kun me emme tarvitse rahaa, Onneli sanoi.

Rouva Ruusupuu kuunteli, ja hänen silmänsä tuikkivat hyvin kirkkaina.

– Mutta jos teillä olisi rahaa, te voisitte ostaa tämän talon, hän sanoi ja pani päänsä kallelleen. – Haluaisitteko oman talon?

– Jossa me voisimme asua Annelin kanssa? Onneli kysyi.

– Ihan kahden? minä sanoin. – Ihan ilman Minnaakin? Ja Adelea?

– Ihan kahden, rouva Ruusupuu sanoi.

Me katsoimme toisiimme, Onneli ja minä. Onnelin silmät olivat suuret ja hämmästyneet ja niin varmaan minunkin. Ajatus tuntui käsittämättömältä. Ja ihanalta. Käsittämättömän ihanalta.

Äkkiä Onneli alkoi itkeä.

– Mutta emme me ole sittenkään rehellisiä löytäjiä, hän sanoi. – Me otimme nämä silkkinauhat ja panimme päähämme!

Rouva Ruusupuu nyökkäsi ystävällisesti päätään ja sanoi:

– Siihen teillä kyllä oli oikeus. Sillä rahat ovat teidän ja silkkinauhat ovat myös teidän. Ja jos todella haluatte ostaa tämän kahden pienen tytön talon, niin minä myyn sen teille.

– Mutta mitähän äiti ja isä sanovat, minä sanoin.

– Ja mitähän minun äitini ja isäni sanovat, Onneli sanoi. – Ja kaikki muut.

– Mutta isä ja äitikin asuvat eri taloissa, minä sanoin.

– Ja meillä taas on kamalan ahdasta, Onneli huokaisi.

Rouva Ruusupuu ei sanonut mitään, hän vain katseli meitä ja nyökytteli päätään.

– Me ostamme tämän talon, minä sanoin.

– Jos rahat vain riittävät, Anneli lisäsi.

– Kyllä minä luulen niiden riittävän, rouva Ruusupuu sanoi. – Tästä jää vielä paljon ylikin. Teille ruokarahoiksi.

Hän otti toisen setelinipun kirjekuoresta ja pani sen laukkuunsa edes laskematta rahoja. Sitten hän nousi.

– No niin, talo on nyt siis teidän, hän sanoi. – Te voitte jäädä tänne asumaan vaikka heti paikalla. Minä olen jo pakannut tavarani ja junani lähtee kymmenen minuutin kuluttua. Ennätän juuri parahiksi asemalle.

Rouva Ruusupuu avasi eteisen oven. Eteisessä oli matkalaukku, sateenvarjo ja kalossit. Hän asetti hatun päähänsä, puki takin ylleen, veti sormikkaat käteensä ja pani kalossit jalkaansa.

– Kas niin, nyt minä menen ja rakennutan itselleni uuden talon. Ja nyt minä pidän varani, että siitä todellakin tulee sopiva. Tulisitteko kantamaan matkalaukkuni portille?

Yhdessä Onnelin kanssa kannoimme laukun portille. Mutta ennen kuin rouva Ruusupuu avasi portin, hän otti pois Myytävänä-levyn ja työnsi sen laukkuunsa.

– Tämä joutaa pois, koska talo on myyty, hän sanoi. – Minä otan sen talteen. Ei pidä heittää koskaan mitään hukkaan. Minä olen hyvin säästäväinen.

Ruusukujaa pitkin ajoi juuri parahiksi ajuri. Rouva Ruusupuu pysäytti sen ja kiipesi rattaille. Me nostimme laukun hänen viereensä ja hän sanoi:

– Asemalle! Hyvästi nyt, tytöt, ja onnea! Tulen joskus katsomaan teitä!

Ja huiskuttaen sateenvarjoaan rouva Ruusupuu ajoi pois.

Me seisoimme portilla ja katselimme hänen jälkeensä. Pitkän aikaa me seisoimme siinä. Kaikki oli käynyt niin kummallisesti ja äkkiä. Meillä kahdella tytöllä oli ikioma pieni talo! Ihan oikea talo. Sillä oikea se oli. Me kosketimme hyvin kunnioittavasti rautaporttia, ja se oli ihan oikea portti. Ja me saimme asua talossa kahden ilman ketään aikuista. Ilman Minnaa ja Adelea ja ilman riiteleviä sisaria ja kiusaa tekeviä veljiä.

Ja kaikkein hauskinta oli, ettemme vielä tienneet talostamme mi-

tään. Se oli edessämme kuin joululahjakäärö juuri ennen aukaisemista. Minkähänlaista siellä oikein mahtoi olla?

Kädet toistemme kaulalla me käännyimme ja lähdimme astumaan kohti ikiomaa taloamme.

KAHDEN PIENEN TYTÖN TALO

On jännittävää astua ensimmäisen kerran oman talonsa kynnyksen yli.

Pidimme toisiamme lujasti kädestä, Onneli ja minä, ja meidän kummankin sydän sykki kiivaasti. Avasimme oven ja astuimme eteiseen.

Se näytti oudon tyhjältä, kun rouva Ruusupuun matkalaukku ja kalossit eivät enää olleet siellä.

Mutta se ei ollut tyhjä. Se oli aivan täydellinen eteinen. Sellainen eteinen, joka sanoo tervetuloa jokaiselle tulijalle. Ja vilkuttaa ystävällisesti näkemiin jokaiselle lähtijälle. Se oli juuri sellainen kuin eteisen tulee ollakin.

Seisoimme vihreällä kynnysmatolla ja katselimme sitä. Vaatekomerossa riippui kaksi pikkutytön takkia ja kaksi sadeviittaa. Hattuhyllyllä oli kaksi olkihattua, kaksi lakkia ja kaksi sademyssyä. Katselimme niitä hetken ihmetellen ja ajattelimme, että rouva Ruusupuu oli unohtanut ne, kunnes huomasimme, että ne olivat meidän kokoamme ja kuuluivat meille. Sateenvarjotelineessä oli kaksi sateenvarjoa, jotka saivat heti paikalla toivomaan sadeilmaa, niin että olisi voinut käyttää niitä.

Seinän vieressä oli pieni pöytä ja sen yläpuolella peili. Pöydällä oli harjateline ja hansikaskotelo ja kotelossa kaksi paria oikeita sormihansikkaita, täsmälleen Onnelin ja minun kokoa. Minulla ei koskaan ollut vielä ollut oikeita sormihansikkaita, villatumppuja vain, joita Minna parsi loputtomiin minkä värisellä langalla sattui. Panin ne aina kiireesti taskuun, kun menin äidin luo, ettei Adele olisi nähnyt niitä ja sanonut: ”Hyi kauheaa!”

Vastapäätä ulko-ovea nousivat portaat yläkertaan ja kummallakin sivuseinällä oli ovi alakerran huoneisiin.

Avasimme ensiksi oikeanpuoleisen oven.

Tulimme vierashuoneeseen.

”Kaikkein tärkeintä on ilo!”

Onneli ja Anneli ovat parhaat ystävät. Eräänä kesäpäivänä he pääsevät muuttamaan ikiomaan taloonsa Ruusukujalle! Onnelin ja Annelin elämästä ei puutu iloa, yllätyksiä eikä huikeaa jännitystä. Siitä pitävät huolen orpokodin lapset, Vekotiitus Vappusen ihmeellinen nukutuskello, Tingelstiinan ja Tangelstiinan lumoava puutarha yllätysmunineen sekä tyttöjen nukkekotiin muuttava pikkuruinen Vaaksanheimon väki.

Maija Karman kuvittamat Onneli ja Anneli -kirjat kuuluvat kotimaisten satukirjojemme ehdottomaan eturiviin.

Sisältää teokset: *Onnelin ja Annelin talo*, *Onnelin ja Annelin talvi*, *Onneli, Anneli ja orpolapset* sekä *Onneli, Anneli ja nukutuskello*.

ISBN 978-951-0-28126-0
L84.2 • www.wsoy.fi
Päällyksen kuvat Maija Karma

9 789510 281260